

Landskapsnämndens fram-
ställning till Ålands landsting rörande la-
gen om tillsyn över bankbolagsverksamhet, gi-
ven den 28 januari 1922.

Jämlikt § 9 mom. 8 uti lagen om självstyrelse för Åland av den 6 maj 1920 tillkommer Ålands landsting rätten att lagstifta på sådana områden, som beröra utövningen av näringar och yrken, och enligt § 17 i samma lag äger landskapet handhava förvaltningen i alla de avseenden, som icke särskilt äro uti sistsagda § förbehållna republikens myndighet^h.

På grund av förstnämnda lagrum, och alldenstund utövande av bankverksamhet ju otvivelaktigt är att betrakta såsom en särskild näringsgren, bör lagstiftningsrätten på detta område lagenligt tillkomma landstinget; och då vidare tillsynen över bankbolags verksamhet, såsom vid sådant förhållande jämväl naturligt är, icke finnes uppräknade bland de förvaltningsuppgifter, vilkas handhavande böra under republikens allmänna förvaltning kvarstå, torde härav anses böra följa, att uppsikten över bankbolags verksamhet inom landskapet skall tillkomma landskapets förvaltande myndighet.

I enlighet härmed och i syfte att ernå ett ordnande av bankinspektionen inom landskapet eller åtminstone ett närmare fastslående av de principer, som härvidlag lämpligen borde följas, avlät Landskapsnämnden på sin tid en skrivelse till bankinspektionen, uti vilken Landskapsnämndens uppfattning beträffande särskilda till området sig hänförande

omständigheter berördes.

Emellertid har, enligt meddelanden uti dagspressen och senare även bekräftat i brev från Bankinspektionen, Statsrådet, till vilket Bankinspektionen hänskjutit ärendets avgörande, beslutit, att självstyrelselagens stadganden beträffande ifrågavarande förvaltningsgren skall tillämpas så, att inspektionen av bankbolagens verksamhet inom landskapet böra omhänderhavas av rikets härför inrättade allmänna myndighet, eller bankinspektionen, vilken jämväl alltsedan inrättandet handhaft och utövat sagda befogenhet.

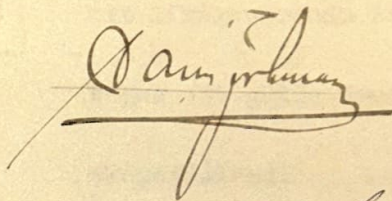
Ehuru Landskapsnämnden för sin del finner det tydligt, att då av Statsrådet en annan uppfattning beträffande landskapsförvaltningens befogenhet på ifrågavarande område nyses än den, som gjort sig gällande inom Landskapsnämnden, § 35 uti självstyrelselagen äger tillämpning och saken förty bort hänskjutas till Högsta domstolens avgörande, önskar dock Landskapsnämnden för sin del framhålla, att enär landskapsförvaltningen icke disponerar över så kvalificerade krafter, att densamma utan anrättande av en särskild inspektörsbefattning kunde omhändertaga ifrågavarande förvaltningsgren, vilket i övrigt för landskapet skulle medföra en betydande kostnad utan motsvarande nytta, det ur rent praktisk synpunkt vore för landskapet fördelaktigast att låta vid nu rådande förhållanden bero. Så mycket mer, som ändamålsenligheten av bankinspektionens utövande inom riket på ett enhetligt sätt och genom ett enda centralorgan torde vara uppenbar.

Vidkommande lagen i övrigt, så ock då ifrågavarande lagstiftningsområde åtminstone för närvarande ej torde påkalla åtgärder av lagstiftningsnatur från Landstingets sida samt Landskapsnämnden ej heller haft något i sakligt avseende att emot lagen påminna, tillåter sig Landskapsnämnden föreslå

att lagen om tillsyn över bankbolagsverksamhet, given den 28 januari 1922, måtte av Landstinget o förändrad godkännas.

Mariehamn, den 6 november 1923.

På Landskapsnämndens vägnar:

Leonard Nordling